

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Mechtildis & fratris eius, regiæ sobolis, admiranda studia paupertatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

ponens, dolorem mitigavit. Tantus erat horror pecuniæ tangenda. Sed non ita diu postea superuixit: nondum enim expleto ætatis septennio, consummatus in breui explevit tempora multa: placita enim erat Deo anima illius. *Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ipsius, aut ne fictio deciperet animam eius.* Eo sanctissime defuncto, tunica, qua ægotantis corpus tegebatur, repente disparuit, à nullo postea vquam visa; quippe quam Angeli cum anima illius Deo præsentauerunt. Inter alia mira, quæ mortem eius sunt secuta, fuit, quod parentes eius ita commoti sint filij exemplo, vt & ipsi, spreto rebus omnibus, mundo nuncium remiserint, & pater quidem in Ordinem Dominicanorum, mater autem Cisterciensium, vno tempore, intrantes docuerint, virtutem non tantum à parentibus in filios, sed etiam à filiis in parentes posse propagari.

Prætermittis alijs numero carentibus, agmen claudant, qui sanguine regio, ætate iuuenili, virtute plus quàm heroica admodum clari, meritò alios rapere possunt ad imitationem, contemptumque diuitiarum, & amorem paupertatis. Mechtildis filia regis Scotiae quatuor fratres numeravit, è quibus vnus Dux, alter Comes, tertius Archiepiscopus, omnes diuitijs abundantes, quibus tamen inopiam sponte anteposuerunt. Nam Dux, Christi imitandi amore, vxore relicta, spretoque Mundi illecebris, pauperimus exulauit. Comes sæculari pompæ vitam eremiticam prætulit. Archiepiscopus, deposita mitra, atque regimine abdicato, in religionem Cisterciensem se abdidit, omnes pauperiem, quam alij fugiunt, sectantes. Quartus superfuit, natu minimus, nomine Alexander, sedecim annorum adolescens, hunc pater sceptro destinavit, regni que fecit successorem. Virgo viginti tunc annorum erat Mechtildis sorore eius, quæ fratrem ita est affata. *Alexander, frater charissime, quid nunc ages? Fratres tui maiores natus mundum terramque deseruerunt, vt calum acquirerent: regnum spreuerunt mortale, vt regna perpetua possiderent. Tibi ergo soli regnum relictum est, pro quo es & caelestem gloriam, & animam perditurus.* Bona indoles non indiget multis verbis. Dictum igitur hoc vnicum ita Alexandro adolescenti altè in pectus descendit, vt totus in lachrymas resolutus, videretur vtique pluris facere regni caelestis, quàm terreni iacturam. Neque distulit deliberationem, sed cum

Sap. 4.

XVI.

Bapt. Fulgof. lib. 4. c. 4. & Thom. Cantiprat. lib. 2. Apum. c. 10. §. 3. & seqq.

Bb 2

gemitu

gemitu exclamans: *Heu*, inquiebat, soror, quid mihi prodest, si non tantum regnum, sed etiam uniuersum mundum lucrer, anima uero mea detrimentum patiar? Quid consilij mihi das? En paratum habes, quid quid suaseris, exequi, & facere, quidquid iusseris. Inter duo regna, unum breue est, alterum aeternum; unum mille casibus obnoxium, alterum securum; inter duas coronas, una est spinis curisq; suffulta, altera sine solitudine amissionis. Video utramque difficulter simul teneri; amens sum, si ambigo, utra pra altera sit relinquenda. Iunio rem me fratres mei natu maiores docuerunt, quid sit eligendum. Calum ipsi cum paupertate elegerunt; ego cum terris & diuitijs infernum habebō? Iamne ludemus, ut illi Prometheum, ego Epimetheum agam? Non ita erit: omnia perdam, ne animam perdam. Duc, soror, quocumque uis. In ignotas terras si duxeris, ibo: si duxeris in seruitutē, ibo: ibo si duxeris in solitudinē: ibo, si duxeris in horridos montes: in Caucasum ibo, si duxeris, dummodo ad Deum ducas. Hæc, & plura talia, quæ mentis calor suggestit, adolescens sorori respondit. Quæ fraterno consensu gauisa, mutatis, uestibus, ne noscerentur, è paterna domo, comitante Alexandro, profugit, longeq; ne quæri possent, recessit. Forte facinus, & rarum. Nam è regia domo, ad rusticos lares descenderunt puer & puella regia, & seruituti grauissimæ se ultro addixerunt, qui imperare potuissent. Ibi Alexander assuenit, illam manum, quæ sceptro destinata fuerat, vaccis mulgendis ad mouere, factus casearius, ex regnatore populorum. Quia tamen quò remotiores essent à patria, eò se putarunt fore tutiores, inde in Galliam profecti sunt, delatiquè ad Fonij cænobium, ubi Cistercienses Religiosi Deum colunt. Ibi itidem Alexander mulgendis vaccis se addixit, caseisque figurandis. In qua re operam suam ita Religiosis probauit, ut eum intra claustrum reciperent, atque in eorum fratrum numerum ascriberent, quos *Conuersos* uocant, eadem, quæ prius, uilissima quæque munia subiturum. Soror, quæ iam secuta in statione uidebat fratrem suum esse, iram allocuta est. Magna, ô frater, ob diuitias, patriam, & parentes relictos, præmia nos in cælo manent; sed ea miris modis cumulabimus, si etiam nos ipsos separemus, atque etiam hoc solatio, quod ex mutuo aspectu, & conuersatione capimus, ad tempus, priuemus, donec in cælo, cum inenarrabili voluptate mentis,

tis, nos æternum intueamur. Deseramus ergo etiam fluxum hoc gaudium, cum spe retributionis, quod sine mercede, & maiore cum luctu mors auferet. Dicitur non potest, quantum hic sermo certamen, in Alexandri animo excitavit. Amabat sororem suam supra omne creatum, quod amari potest. In illa habebat ducem, in illa magistram, in illa exemplum vitæ suæ. Hanc deserere, gratius ducebat omnibus, quæ hucusque deseruerat. Sed tamen dux erat, cuius sequendum consilium; magistra erat, cui parendum; exemplum erat, cui nisi se accommodaret, videbat turpe esse, à femina in huius facinoris palæstra superari. Pudebat vinci, pigebat vincere. Ligabat hinc amor, inde pudor stimulabat. *Tu non poteris*, inquiebat, *quod ista? An verò ista in semet ipsa potest, ac non in Domino Deo suo?* Erubescerebat igitur, & irascebatur sibi, & tamen ita commovebatur, ut fletu vberimè prorumpente, vel inuita carne; animo imperaret, sororiquè manus daret ac valediceret, iam totus sui, immo Dei. Ita duæ coniunctissimæ mentes à se, ad Christum discesserunt. Et Mechtildis quidem, nouem in demilliaribus abiit, ad villam, quæ Lapion appellatur. Quo in loco, non pauperrima tantum erat, sed quoddam verissimum Archetypon paupertatis. Pro palatio, habitabat sub tecto ex asseribus tumultuariè constructo. Dixisses, anserem ibi, non hominem stabulari; ita humilia & angusta erant omnia, ac ventis peruia. Neque rogata, neque coacta vel munus, vel stipem admittebat; solo manuum labore victitans, more eremicolarum. Quin neque cum ceteris egenis, per æstatem, spicas colligere contendebat; sed ea dumtaxat collegit, quæ è diripientium manibus ceciderunt. Cum dormiret, vix quidquam corpori substratum habebat, & quia defuit, quò caput reclinaret, membra omnia æquata iacebant. Neque tantum prolixissimas preces ad Deum fundebat genibus callosis incumbens, sed ipsum quoque cibum potumque hoc situ capiebat. Denique inter orandum sæpenumero ita sensibus abrepta fuit, ut neque micantia cælo fulgetra cerneret, neque tonitrua metuendum in modum boantia exaudiret. Ita cum diu vitam traduxisset, tandem nouem annis ante obitum à militibus, qui eam in Scotia viderant, agnita in fugam se coniecisset, nisi vi retenta fuisset, virgo ante, & post mortem miraculis clara. Quamquam

S. Augustinus
lib. 8. Confession. c. 11.

tota illius vita fuit miraculosa. Certè prodigium fuit, puellam sanguinis regij, in gynacéo delicatissimè educatam, tantam paupertatis amatricem esse potuisse. Quod prodigium etiam in fratre eius Alexandro eluxit. Nam quis fuerit ille bubsequa, illud quoque manifestatum fuit, dolente licet ipso. Venatum exierat Dominus Hugo de Rumenni, vir primæ nobilitatis. Ibi aprum immanis magnitudinis canes excitauerunt, cœperuntque in campum prodire, eò, vbi Alexander armenta pascebat. Iam lassatus aper stabat, iam præliabatur; & Hugo ex equo descendens, stricto mucrone aduolabat, lethalem ei plagam impositurus; sed vbi eius truculentiam vidit, formidine horrescens propiùs accedere non est ausus. Quod vbi de propinquo vidit Alexander, extemplo accurrat, extorquoque è manibus eius ferro, magna generositate bestiam aggressus interfecit. Ea humi strata, Nobilis in oscula Fratris Alexandri ruit, eiusque animos admirans dixit: Vndecumque venis, neque vaccarum te custodem, neque in pago natum, aut rustici filium esse mihi vmquam persuadebis. Inde suspicio nata, inde multiplices coniecturæ ortæ. Quæ Priori illius causam dederunt, eum postea morti propinquum obtestandi, & obedientiæ vinculo constringendi, vt ediceret, vnde, & quisnam esset. Hac vi adactus prodidit, se Mechtildis de Lapione (quæ iam antea innoauerat, vt dixi) germanum fratrem, regis autè Scotiæ filium esse. Tunc demum paruit, paupertatis amorem, auro, gazis, regnis esse potiozem. Tunc eum non iam Bootem, sed verum cælitum vniuersi nuncupauerunt. Quamprimùm enim ex vita excessit, omnes eum pro Sancto coluerunt. Inter quos monachus quidam præcordijs periculose vlcerosis, ad tumulum eius sanitatem cum flagitaret, tunc enimverò apparuit, ad quas vltronei pauperes diuitias, & ad quantam in cælo gloriam euehantur. Nam ita precanti sese clarissima in luce, sole ipso splendentior præbuit visendum Alexander, duplici corona insignis, quarum vnam in capite, alteram in manu ferebat. Non potuit facere monachus, quin interrogaret, quid significaret geminata corona. Cui Alexander, Corona, aiebat, capiti meo imposita, coronam indicat, quam communem cum Sanctis accepi: altera corona, quam in manu gero, illam coronam gloriamque tibi ostendit, qua decoratus sum, ob
regiam

regiam coronam, quam pro Christo deserui contempſique, & quanto ſœnore, quantaque compensatione! Hæc ceteris nuncia, vt diſcant me imitari, & terrenis cœleſtia anteferre, qui ne putent, te ſomniaſſe, ecce, quod petieras, impetraſti. Ex hac hora enim ſanus eris.

Dixit hæc Alexander, & qui ſanitati fuerat reſtitutus, alijs narrauit; illi, qui eodem tempore ſe vixiſſe teſtantur, poſteritati commendarunt, vt & exemplum & præmium prætiũque; paupertatis à quatuor regijs prolibus diſceremus. O quàm magna virtus eſt, poſſe coronas abijcere, ſceptra contemnere, purpuras deponere, in cœnobijs, inter inſimos, inter pecudes laborare? Hi ſunt, qui Mundo ignoti, Sanctis nobiles, Deo chari, de ſtabulis tranſeunt ad duplicem coronam, præ Principibus, præ Regibus, præ iſtis Imperatoribus in cælo triumphaturi. Liceat mihi igitur cum S. Hieronymo Lectorem alloqui ac dicere: *Sectare veſtigia eorum, quos ſacerdotium & humiliores facit, & pauperes: aut ſi perfectiſta deſideras: exi cum Abraham de patria & cognatione tua, & perge quò neſcis. Si habes ſubſtantiam, vende & da pauperibus: ſi non habes, grandi onere liberatus es: nudum Chriſtum nudus ſequere. Durum, grande, difficile; ſed magna ſunt præmia.* Nemo putet ſe nimium dare, ſi vel regna det Deo: ſi enim Deo danda ſunt, quæ Dei ſunt; profectò corpus & anima, vita & mors, copia & inopia, honores & voluptates, denique omnia, quæ in mundo ſunt, Deo danda offerendaque ſunt, quia omnia Dei ſunt; ſiquidem *Dominus uerſorum* eſt. Quod diligenter conſiderarunt Religioſi, qui, imitatione primorum Chriſtianorum, quibus *erant omnia communia*, Euangelicam amplexi ſunt paupertatem, eamque voto firmarunt, hoc ipſo ditiores, quia pauperiores. Nam vnusquisque pro vno ſibi proprio, conferendo illud in commune, in communi poſſidet omnia ceterorum. Quæ communio bonorum, nata eſt ex communione animorum, apud Apoſtolos; *vt qui eodem conſortio religionis tenebantur*, ait S. Auguſtinus, *eodem conſortio fruèrentur & vita; vt quibus erat vna fides, eſſet vna ſubſtantia; quibus erat communis Chriſtus, communis eſſet & ſumptus.* Non quare *charitas quæ ſua ſunt.* Quidam eò vſque progrediuntur, vt nihil omnino, ne in communi quidem habere velint, ſed viuere in diem mendicantem.

XVII.

S. Hieronymus
ep. 4 ad Ru-
ſicum,

Matth. 22, 26

1. Reg. 2. 79

Act. 4. 32

Auguſt. ſerm. 27. de verb. Apoſtoli.